కథా కౌముది

పిపీలికం కృపాకర్ పోతుల

తొమ్మిదోక్లాసు చదువుతున్న విద్యార్థులని ప్రశ్నిస్తున్నారు తెలుగుమాస్టారు 'పెద్దయ్యాక నువ్వు ఏమౌదామనుకుంటున్నావురా అబ్బాయ్' అని. చాలామంది డాక్టర్లవుతామన్నారు. కొంతమంది ఇంజనీర్లన్నారు. ఇంకొంతమంది లాయర్లౌతామన్నారు. క్లాసుమొత్తానికి ఒక్క రామేశం మాత్రం తెలుగు పంతులవ్వాలనుందని ప్రకటించాడు. ఆమాట విన్న తెలుగుమాస్టారి మొహం కోటిసూర్యులవెలుగు నింపుకుంది. "ఎందుకు నాయనా తెలుగుటీచర్ అవ్వాలనుకుంటున్నావు?" అని గొంతునిండా మార్దవం నింపుకొని అడిగిన మాస్టారికి "కథలూ నవలలూ రాసి రచయితగా మంచిపేరు తెచ్చుకోవాలని నాకోరిక సార్. మీలాగ తెలుగుటీచర్ అయితే అవి రాయొచ్చని" అనే రామేశం చెప్పిన సమాధానానికి మురిసిపోయిన మాస్టారు 'మనోవాంఛాయసిద్ధిరస్తు' అని మనస్ఫూర్తిగా దీవించి రామేశాన్ని కౌగలించుకొని కన్నీరు పెట్టుకున్నారు.

అలా రచయిత అవ్వాలనే ఆకాంక్ష వెలిబుచ్చిన రామేశం 'రబీంద్రనాథ్ (టాగోర్)' లాగానో, '(బెర్ట్రాండ్) రస్సెల్ ' లాగానో బాగా డబ్బున్న కుటుంబంనుంచి వచ్చినవాడు కానేకాదు. చాలా సాదాసీదా దిగువమధ్యతరగతి కుటుంబానికి చెందినవాడే. వాళ్ళనాన్న చేసేది ఏదో బేంకులో మెసెంజర్ ఉద్యోగం. చాలీచాలని జీతం. వారపత్రికలు మాసపత్రికలూ అటుంచి, కనీసం దినపత్రిక కూడా కొనేఅలవాటులేని కుటుంబంలోనుంచి వచ్చిన రామేశానికి కథలూ కాకరకాయలూ రాసి పేరు తెచ్చుకోవాలనే కోరిక ఎలా మొలకెత్తిందో రామేశానిక్కూడా అర్థంకాని విషయం.

అయితే అన్నీ మనం అనుకున్నట్టే జరిగితే అది జీవితం ఎందుకౌతుందీ? కాదుకదా. ఉదయాన్నే శుభ్రంగా ఉద్యోగానికివెళ్ళిన ఉక్కుముక్కలాంటి వాళ్ళనాన్నకి ఉధృతంగా గుండెనొప్పి రావడం, ఆస్పత్రికి తరలించేలోపే అంతా అయిపోవడంతో రామేశం జీవితం అస్తవ్యస్థమైపోయింది. చదువుతున్న చదువుకి మంగళగీతం పాడేసి, బేంకు నిబంధనలప్రకారం సంక్రమించిన 'మెసెంజర్' ఉద్యోగంలో చేరిపోవలసి వచ్చింది. ఇద్దరు చెల్లెళ్ళకీ కొద్దిపాటిచదువైనా చెప్పించడానికిగాని, గంతకితగ్గ బొంతల్నితెచ్చి పెళ్ళి చేయడానికీ అలుపెరుగని పోరాటం చేయాల్సిరావడంతో, రచయితగా గొప్పపేరు తెచ్చుకోవాలనికనిన కలల మాటటుంచి తన పెళ్ళివిషయం కూడా జ్ఞాపకానికి రాకుండాపోయింది పాపం రామేశానికి.

ఆవిషయం జ్ఞాపకం వచ్చేసరికే ముప్పైఐదేళ్ళొచ్చిన రామేశానికి పెళ్ళికావడం కష్టమే అయ్యింది. జుట్టూడిపోయి మిగిలిన నాలుగువెంట్రుకలూ కూడా అక్కడక్కడా నెరిసిపోవడం, అది చాలనట్టు చిరుబొజ్జకూడా చిగురించడంతో రామేశాన్ని పెళ్ళిచేసుకోడానికి, అప్పటికి బేంకులో కేషియర్గా పదోన్నతి పొందినాసరే, ఏపిల్లా ముందుకిరాలేదు. అఖరుకి ఎక్కడో పార్వతీపురానికి అవతలున్న ఏదో పల్లెటూరిలో పదోక్లాసు ఫెయిలైన పాతిక దాటి అయిదేళ్ళు నిండిన ప్రౌఢ, రామలక్ష్మి, కరుణించడంతో ఎట్టకేలకూ రామేశానికి ఒక ఇంటివాడయ్యే అదృష్టం కలిగింది. అవ్వడానికి పదోక్లాసు ఫెయిలైన పిల్లేగాని, రామలక్ష్మి తెలివైనదే.

పెళ్ళవడం, ఇద్దరుపిల్లలు పుట్టుకురావడం, ఈమధ్యలో అనారోగ్యంతో మంచంపట్టిన తల్లి మరణించడంలాంటి సంఘటనలతో రామేశం జీవితం ఉరుకులూ పరుగులతోనే సాగింది ఆ తరవాతకూడా. తక్కువ జీతం ఆర్దిక ఇబ్బందులూ వీటిని అధిగమించడానికి ఆఫీసర్ స్థాయికి ఎదగడమొకటే సొల్యూషన్ అని గ్రహించిన రామలక్ష్మి బి.య్యే.పరీక్షకి కట్టమని చెవినిల్లుకట్టుకొని పోరితే, మూడుసంవత్సరాల బియ్యే ఎలాగోలా ఐదున్నరసంవత్సరాల్లో పాసయ్యాననిపించుకున్న రామేశం ఇంకొక ఐదేళ్ల సర్వీసుందనగా ఆఫీసర్గా రూపాంతరం చెందాడు. తదుపరి అందరు బేంకాఫీసర్లలాగానే, తనకంటూ ఒకప్పుడొక జీవితం ఉండేదనీ, అందులో తనకొక ఇల్లూ, అందులో ఒక భార్యా ఇద్దరు పిల్లలూ కూడా ఉండేవారనేటటువంటి అల్పమైన విషయాలనేకం మరచిపోయి, బేంకులో గొడ్డుచాకిరీచేసి, అరవైఏళ్ళు నిండాక రిటైరై "హమ్మయ్యా" అని నిట్టూర్చాడు.

--00--

అలా రిటైరైన పదిరోజులకి మొదలైంది అసలు కథ. ఖాళీగా కూర్చున్న రామేశం తలని రకరకాల ఆలోచించనలు తొలిచెయ్యడం మొదలుబెట్టాయి. తనజీవితాన్ని....బాల్యం నుండి పదవీవిరమణ వరకూ సింహావలోకనం చేసుకున్నాడొకసారి. అయ్యబాబోయ్ ఇన్ని బాధలూ కష్టాలూ నేనే అనుభవించానా? దానిక్కావలసిన దమ్మూ, ధైర్యం నాకెక్కడనుండొచ్చాయి అని ఆశ్చర్యపోయాడు. తండ్రి అకాలమరణం, పర్యవసానంగా తనచదువు చట్టుబండలవడం గుర్తుతెచ్చుకొని ఒక రెండురోజులు చింతించేడు. అలా చింతిస్తూ చింతిస్తూ రెండోరోజున రచయిత కావాలన్న తన చిన్ననాటి కల ఊరిపక్క ఉప్పుటేట్లో ఎలా కలిసిపోయిందో గుర్తొచ్చి ఇంకొక రోజు అదనంగా చింతించేడు. ఆతరవాత ఇక ఆశ్చర్యపోవడానికీ, చింతించడానికీ ఏమీ కారణం దొరకనందుకు మరొకరోజు దుఃఖంలో మునిగితేలుతుండగా...... రామేశం జ్ఞాననేత్రం తెరుచుకుంది అకస్మాత్తుగా.

"రిటైర్ అయిపోయాను. బేంకుకెళ్ళాల్సిన అవసరంలేదు. రోజంతా ఖాళీనే. తినికూర్చోవడం, నిద్రొస్తే నిద్రపోవడం తప్ప నేనేం చేస్తున్నానిప్పుడు? ఏమీ లేదుకదా. ఇలా అయితే, ఏదో సినిమాలో రావుగోపాలరావన్నట్టు, గొడ్డుకీ, నాకూ తేడా ఏటుందబ్బా" అంటూ తర్కించుకున్నాడు చాలాసేపు. "అబ్బే ఏమీలేదు సుమా" అని తనకుతానే చెప్పుకుని, "మనిషిలా ఇప్పటికైనా బ్రతకాలంటే ఏంచెయ్యాలీ" అని తీవ్రంగా ఆలోచించాడు. ఆలోచించగా ఆలోచించగా గుర్తొచ్చింది రామేశానికి కల్లగా మిగిలిపోయిన తన చిన్ననాటి కల... పెద్ద రచయిత కావాలనే తీరని కల. అంతే...'రాయాలి', అదే తన తక్షణం కర్తవ్యం అని నిర్ణయించుకున్నాడు వెంటనే. "కుదురుగా కూర్చొని రాస్తే కన్నుమూసేలోపు కనీసం కొన్నికథలైనా అచ్చవ్వవా. అది చాలదా ఈజన్మకి" అని తలంచి అందు విషయమై కాస్త సంతోషించాడుకూడా. అయితే 'కథరాయడం ఎలా?' అనే విషయంలో బొత్తిగా అవగాహనలేని కారణాన, ఎలా రాయాలో తెలియక, తీవ్రమైన అలజడికీ అశాంతికి గురై నిద్రలేకుండా గడిపేడా రాత్రంతా. అలా గడుపుతున్న సమయంలో గుర్తొచ్చాడొక మిత్రుడు రామేశానికి.

ఆ మిత్రునికి అప్పుడప్పుడూ కథలూ కవితలూ చదవే అలవాటు మాత్రమే కాకుండా, అలా చదివినవాటి గురించి, "ఆ కథ కడుపుబ్బ నవ్వించింది. ఈ కథ ఆలోచింపజేసింది. అల్లా కవిత కంటనీరు కార్పించింది" లాంటి ఉత్తరాలు రాయడం, వాటిలో ఒకటీ అరా ఏపత్రికలోనైనా అచ్చైతే, ఇక దాన్ని పుచ్చుకొని ఊరిమీద పడి, కనిపించిన ప్రతీవాడికి అచ్చులో తనపేరు చూపించుకొని పరమానందంపొందటంవంటి అలవాటున్నవాడు. ఒకట్రెండు పత్రికల్లో అతని పేరలా చూసిన అదృష్టానికినోచుకున్న రామేశం 'హమ్మయ్య. ఇంకేం భయంలేదు. రేపు ఉదయాన్నే గురూగార్ని కలిసి కథలెలారాయాలో తెలుసుకుంటే చాలు. ప్రోబ్లం సాల్వ్ అయిపోతుంది' అని నిర్ణయించుకున్నాక నిశ్చింతగా నిద్రపోయాడు.

--00—

ఉదయం తొమ్మిదిగంటలకే ఇంటిలోనుంచి బయటపడ్డ రామేశం తిన్నగా గురూగారింటికి పరుగెత్తాడు. రామేశాన్ని చూసిన గురూగారు చిన్నగానవ్వుతూ "ఏంటోయ్ రామేశం ఉదయాన్నే వచ్చావ్ . ఏమైనా పనుందా?" అని ప్రశ్నించాడు 'వీడింత ఉదయాన్నే తగలడ్డాడంటే ఏ అప్పోసప్పో అడగడానికే అయ్యుండొచ్చు" మనసులో మథనపడుతూ.

గొంతు సవరించుకున్నాడు రామేశం. తన వ్యధా వేదనా గురూగారితో పంచుకోవడం మొదలెట్టాడు. తండ్రి మరణం తన జీవితాన్నెలా అస్తవ్యస్తంగావించిందో వివరించాడు. తనచదువు ఏవిధంగా చట్టుబండలైనదీ చెప్పాడు. దానితోపాటే రచయిత కావాలనే తన కోరిక ఎలా కొడిగట్టిపోయిందో గురూగారి గుండె కరిగేలా వర్ణించాడు. అంతా చెప్పాక కన్నీరు తుడుచుకుంటూ "గురూగారూ ఇప్పటికైనా నాలుగుకథలూ నవల్లూ రాసి శేషజీవితాన్ని సార్ధకం చేసుకోవాలనే జ్ఞానం నిన్ననే కలిగింది సార్" అంటూ గురూగారివేపు చూసాడు అర్ధవంతంగా.

రామేశం అప్పడగడానికిరాలేదన్న విషయం నిశ్చయమవడంతో నిశ్చింతగా ఊపిరిపీల్చుకున్నా గురూగారు "దానికేం భాగ్యమోయ్ రామేశం. అలాగే రాసీ" అని శెలవిచ్చారు ఆనందంగా.

రాయొచ్చనుకోండి. కాని వచ్చిన చిక్కేంటంటే కథ ఎలా రాయాలో ఎంత ఆలోచించినా తెలియట్లేదండీ. మీరు గొప్ప రచయిత కదా. నాకేదైనా దారి చూపిస్తారనే ఆశతో ఉదయాన్నే వచ్చేను సార్" అన్నాడు దీనంగా. గురూగారి గుండాగిపోయింది. "ఈడేదో అప్పుకొచ్చుంటాడేమోనని భయపడిచస్తే దాని బాబులాంటి బాంబు పేల్చేడే. ఎలాగిప్పుడు" అని లోపల విసుక్కొని, పైకిమాత్రం ప్రసన్నంగా నవ్వుతూ "నువ్వెప్పుడూ ఇంతేనోయ్ రామేశం. ఏదో సమస్యతో ప్రక్కవాడి బుర్రెప్పుడూ పాడుచేస్తూనే ఉండీవాడివి. రిటైర్ అయ్యాకకూడా నువ్వేమీమారలేదన్నమాట" అని కొకారీ నవ్వొకటినవ్వి "ఒక పనిచెయ్, రేపుదయాన్నే ఈటైంకి రా. ఆలోచించి చెప్తాను ఏంచెయ్యాలో" అని అప్పటికి వదిలించుకున్నాడతన్ని యుక్తిగా.

--00—

మరసటిరోజు ఉదయం ఎనిమిదిగంటలకే గురూగారింటికి చేరుకున్నాడు రామేశం. రామేశాన్ని చూసిన గురూగారు స్వాతిముత్యంలో కమల్హసన్ని చూసిన శంకరశాస్త్రిలా రియేక్టవబోయారుగాని బాగోదని మానుకొని, "రావోయ్ రామేశం. రా. నీసమస్య పరిష్కరించేసానోయ్. ఎలా అంటావా. ఈ మధ్య పెద్దగా రాయట్లేదు గాని, లబ్దప్రతిష్టులైన రచయిత ఒకాయన మనూళ్ళోనే ఉన్నారు. మనకి బాగా కావలసిన స్నేహితుడ్లే. నిన్నరాత్రి ఆయనతో నీగురించి మాట్లాడానోయ్. మంచివాడూ, రాయాలనే తపన ఉన్నవాడూనూ, మీరు కాస్త దారిచూపిస్తే రాయాలని ఉబలాటపడుతున్నాడు. మీకభ్యంతరం లేకపోతే అతన్ని మీదగ్గరకొకసారి పంపుతాను సార్" అని చెప్పాను అన్నారు గురూగారు.

"''పెదగురూగారు'' ఏమన్నారు సార్. పంపమన్నారా?" అని అడిగాడు రామేశం ఆతృతగా.

"నేనడిగితే కాదనడమే. పంపమనే అన్నారు. కాకపోతే ఈరోజాయనకేదో పనుందట. అందుకని రేపు ఉదయాన్నే పదిగంటలకల్లా నిన్ను వాళ్ళింటికొచ్చెయ్యమన్నారు." అన్నారు గురూగారు. రామేశం మొహం సంతోషంతో చాటంతయ్యింది.

--00—

మరసటిరోజు ఉదయం పావుతక్కువ పదిగంటలకల్లా పెదగురూగారి సన్నిధికి చేరుకున్న రామేశం ఆయన పాదాలకు నమస్కరించాడు వినయంగా. శిష్యుడి వినయవిధేయతలు చూసి పెదగురూగారు పులకించిపోయారుగాని, శిష్యుడిదగ్గర సీరియస్గా ఉండాలనే విషయం గుర్తుకు తెచ్చుకొని "నువ్వేనా కథలూ గట్రా రాయాలని సరదా పడుతున్న రామేశానివి?" అన్నారు రామేశాన్ని నఖశిఖపర్యంతం పరీక్షిస్తూ. రామేశానికి భక్తితో మాట పెగల్లేదు. తల మాత్రం ఆడించాడు అవునన్నట్టుగా.

"నా దగ్గరనుంచి ఏ సహాయం ఆశిస్తున్నావు నువ్వు? నీ కథలు వేసుకోమని ఎవరికైనా సిఫారసు చెయ్యమని అడగడానికి వచ్చుంటేమాత్రం నువ్విప్పుడే శెలవు తీసుకోవచ్చు. అలాంటిపనులు నేను ఛస్తే చెయ్యను" అన్నారు పెదగురూగారు కటువుగా.

దెబ్బకి గొంతు పెగిలిన రామేశం "అమ్మమ్మ. తమలాంటి పెద్దవారిని అలాంటి పనులు చెయ్యమని అడగడమే. నేనిక్కడికొచ్చింది అందుక్కాదు సార్. తమరి సలహా కోసం మాత్రమే" అన్నాడు చేతులు నలుపుకుంటూ.

"ఓకే దెన్. ఏంకావాలో అడుగు" వరమిచ్చారు పెదగురూగారు.

"చిన్నప్పట్నుండీ నాకు కథలు గట్రా రాయాలని చాలా ఇది సార్. కాకపోతే......" రామేశాన్ని మాట్లాడనివ్వకుండా మధ్యలోనే తుంచేస్తూ "విషయం చెప్పు రామేశం" అన్నారు కించిత్ విసుగ్గా.

"అదే...ఎలా రాయాలో తమరి దగ్గర నేర్చుకొని, కథలూ నవల్లూ రాసుకుంటూ మిగిలిన జీవితాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవాలనీ..." అన్నాడు రామేశం నసుగుతూ.

అది విన్న పెదగురూగారు కొన్ని క్షణాలు తీవ్రంగా ఆలోచించారు. అలా ఆలోచించి, "మంచి తెలుగు కథ రాయాలంటే ఎవరికైనా ఇంగ్లీషు బాగా వచ్చుండాలోయ్. నీకు ఇంగ్లీషు బాగా వచ్చామరి" అని ప్రశ్నించారు మహాకవి 'శ్రీశ్రీ'ని మననం చేసుకుంటూ. తను మూడు సంవత్సరాల బి.ఏ. ఐదున్నర సంవత్సరాలు చదవడానికిగల ఏకైకకారణం ఇంగ్లీషుభాషేనన్న విషయాన్ని ఎన్నడూ మరచిపోలేని రామేశం బుర్ర తకాయించాడు అడ్డంగా.

"ఇంగ్లీషు రాదు సరే. కనీసం తెలుగులో మంచి పుస్తకాలేమైనా చదివావా పోనీ?" ఇంకో ప్రశ్న సంధించారు.

"అంటే" అని నోరెళ్ళబెట్టిన రామేశాంతో "అంటే 'రావిశాస్త్రీ' "కారా" "చాసో" "కొకు" లాంటి గొప్పరచయితలు రాసినవేమైనా చదివావా అని" అని శెలవిచ్చారు కాస్త వ్యంగ్యంగా.

బుర్ర మళ్ళీ అడ్డంగా తకాయించాడు శిష్యుడు.

"చదవలేదా!! అయితే.......నువ్వీ జన్మలో కథేకాదు, ఇంకేదీ రాయలేవోయ్ రామేశం" తేల్చిపారేసారు పెదగురూగారు. " బయల్దేరు. ఇంటికెళ్ళిపోయి మీఆవిడకి అప్పడాలో, ఆవకాయో పెట్టడంలో సాయం చెయ్యి. ఆవిడైనా సుఖపడుతుంది పాపం" అని కూడా శెలవిచ్చేరు.

చూస్తుండగానే రామేశం కళ్ళలో నీరు, చెలమలో ఊరినట్టు, జలజలా ఊరిపోయి, మందారపూలమాదిరి ఎర్రరంగుకు తిరిగిపోయాయి. అలా కన్నీరు నింపుకుంటున్న రామేశాన్ని చూసిన పెదగురూగారి గుండె 'ఎల్ నైనో' ప్రభావానికి కరిగిపోతున్న ధృవప్రాంతపు మంచులా కరిగి "పోనీ ఒక పనిచెయ్యవోయ్ రామేశం. వాళ్ళు రాసిన పుస్తకాలు నాదగ్గర చాలానే ఉన్నాయి గాని ఒక నెలరోజులు మాఇంటికొచ్చి అవి చదువు. తరవాత సంగతి అప్పుడాలోచిద్దాం" అన్నారు జాలిగా.

పెదగురూగారి వద్దనుండి ఆవిధమైన సలహా పొందిన రామేశం ఆ తరవాత కొన్నిరోజులు బాహ్యప్రపంచాన్నే మరచిపోయాడు. ఉదయాన్నే పెదగురూగారురింటికి పరుగెత్తడం, సాయంత్రం వరకూ దీక్షగా అక్కడ పుస్తకాలు చదువుకోవడం. అదే లోకమైపోయిందతనికి. పదిహేనురోజుల్లోనే ఆయన చెప్పిన పుస్తకాలన్నీ చదివవతల పారేసాడు. తరవాత ఎందుకైనా మంచిదని ఇంకొక రెండురోజులాగి, పెదగురూగారుగారి సన్నిధిలో నిలబడ్డాడు.

రామేశాన్ని చూసిన పెదగురూగారు తలపంకించి, "ఏంటి రామేశం అప్పుడే నెలైపోయిందా. పుస్తకాలన్నీ చదివేసావా" అని అడిగారు ఆశ్చర్యంగా.

"ఇంకా నెలరోజులు కాలేదుగాని తమరు చెప్పిన పుస్తకాలన్నీ చదివేసాను సార్" అని బదులిచ్చాడు రామేశం వినయంగా.

ఇంకోసారి మళ్ళీ ఆశ్చర్యపోయిన పెదగురూగారు తేరుకొని, తెప్పరిల్లి, అరగంటపాటూ రామేశాన్ని అనేకమైన ప్రశ్నలడిగి పరీక్షించేరు. వాటికి రామేశం చెప్పిన సమాధానాలతో సంతృప్తి చెందినవారై తలపంకించి "పరవాలేదోయ్ రామేశం. నువ్వు రాయగలవ్. ఆలస్యం చెయ్యకుండా మొదలుబెట్టు. గాడ్ బ్లెస్యూ" అని దీవించి శలవిప్పించారు.

--00--

అప్పట్నుంచీ ఒక పదిరోజులు రామేశం సూర్యభగవానుడి మొహంచూడలేదు. గదిలో తలుపులు బిగించికూర్చొని ఏకబిగిని రాస్తూనే ఉన్నాడు. రాసిరాసి వేళ్ళు వాచిపోతున్నా, కళ్ళు కరకరలాడిపోతున్నా, దాహంతో నాలుక పిడచకట్టుకుపోతున్నా, ఆకలితో దహించుకుపోతున్నా, నిద్రముంచుకొస్తున్నా

ఆపకుండా రాస్తూనే ఉన్నాడు. అలా పదికథలు రాసిపారేసి, పెద్దపేరున్న పత్రికలొక అయిదింటికి పదకొండోరోజు వాటిని పోస్టుచేసి 'హమ్మయ్య' అని నిట్టూర్చాడు సంతృప్తిగా. స్టాంపులతికించిన కవర్లు జతచెయ్యడంమాత్రం మరచిపోలేదెందుకనో.

నెలరోజులకల్లా తిరుగుటపాలో కొట్టుకొచ్చేసాయి కథలన్నీ. రామేశం గుండె ముక్కలైపోయింది. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది రామేశానికి, అంతవరకూ గుర్తురాని తన సహధర్మచారిణి. భార్య భుజంమీద తలవాల్చి వెక్కివెక్కి ఏడ్చేడు. అలా శోకించి హృదయభారం కొంత తగ్గించుకున్నాక అసలు విషయం రాబట్టింది రామలక్ష్మి . కథంతా విని "ఓస్ ఈమాత్రానికే ఇంతిదైపోతున్నారా. ఆ చిన్నగురూగారికో, ఇంకో పెద్దగురూగారికో కాకుండా మీ సంకల్పమేదో మొదట నాకే చెప్పుంటే అసలీ సమస్యే తలెత్తేదికాదుగా. పర్వాలేదు. ఏంచేయాలో నేను చెప్తాను గాని కొంచెం టీ తాగండి ముందు" అని అనునయించి, స్ట్రాంగ్ టీ చేసిచ్చి, రామేశం టీ తాగుతుండగా ఏం చెయ్యాలో ఉపదేశించింది.

"ఈరోజుల్లో కథెలా రాయాలో తెలుసుకోవాలంటే, ఎప్పుడో యాభయ్యోదశకంలోనో, అరవయ్యోదశకంలోనే **'ఊరూపేరూలేని'** రచయితలెవరో రాసిన పాతచింతకాయపచ్చడి కథలు చదువుతారటండీ ఎవరైనా" అని మొదలెట్టి "అయినా అలాంటి పిచ్చికథలు ఇప్పుడెవరు చదువుతున్నారూ" అంటూ చప్పరించేసింది. "కథ రాయాలంటే ప్రస్తుతం వస్తున్న కథలెలా ఉంటున్నాయి అనే విషయాన్ని ఆకళింపుచేసుకోవాల్సిన అవసరం ఎంతైనా ఉందని' సెలవిచ్చింది. "దానికేం చెయ్యాలీ" అంటే "గత ఆరేడు నెలలుగా ప్రతీపత్రికలోనూ అచ్చైన ప్రతీకథా నవలా జాగ్రత్తగా చదవాలి సుమండీ' అని ఉపదేశించింది. 'అవిప్పుడెక్కడ దొరుకుతాయీ' అని ఆందోళన పడుతుంటే "పాతపేపర్లు కొనే ఏ షాపుకెళ్ళినా దొరుకుతాయికదా ఆమాత్రం కూడాతెలీదా" అని 'ఇకటాలాడింది'. "వెంటనే పరుగెత్తుకెళ్ళి దొరికిన పాతపత్రికలన్నీ కొనుక్కొచ్చెయ్యండి. రెండు వారాలపాటూ ఆపుస్తకాల్లో ఉన్న కథలూ నవల్లూ క్షుణ్ణంగా చదవండి. అన్నట్టు అదిమాత్రమే చాలదండోయ్. దానితోపాటూ టీవీలో వస్తున్న ప్రతీ తెలుగుసీరియల్నీ కూడా ఏకాగ్రతతో చూడాలి సుమా. ఇవి చేసిన తరవాత చెప్తాను ఏంచెయ్యాలో" అని భర్తని కార్యోన్ముఖుడ్ని చేసింది.

తాగుతున టీ సగంలోనే వదిలేసి బయటికి పరుగెత్తాడు రామేశం. భార్య చెప్పిన పత్రికలూ గట్రా రెండు గోనెసంచులనిండా కొనుక్కొని, ఆటోలో వేసుకొని గంటలో తిరిగొచ్చాడు. ఆతరవాత రెండువారాలు ఉదయం నుండి సాయంత్రం వరకూ వాటిలో అచ్చైన ప్రతీ కథనీ ఏకాగ్రతతో మథించేడు. సాయంత్రంకాగానే శుచిగా స్నానంచేసి, కడిగిన పుష్పంలా టీవీ ముందు కూర్చొని, అందులో వస్తున్న ప్రతీ తెలుగు సీరియలూ నిష్టగా తిలకించేడు. రెండువారాలయ్యాక భార్యముందు హాజరయ్యేడు మరింత జ్ఞానోపదేశం కొరకు.

"కథలన్నీ చదివేసారా" అడిగింది రామలక్ష్మి . చదివానన్నట్టు తలూపాడు రామేశం.

"నేను చెప్పినట్టే చదివారా. విషయం అర్దం చేసుకున్నారా" అడిగింది. అవునన్నట్టు తలూపాడు మళ్ళీ.

"అయితే మీరేమి అర్దంచేసుకున్నారో చెప్పండి కొంచెం" అంది చిన్నప్పటి తెలుగుమాస్టారిలా. కళ్ళుతేలేసాడు రామేశం. "అర్దం కాలేదా. మీరు చదివిన కథల్లో ఇతివృత్తాలూ అవీ ఎలాఉన్నాయో మీకర్దమయినట్టు చెప్పండీ" అంది కొంచెం ఎంకరేజింగ్ గా.

"ఇతివృత్తాలా" అని కొంచెంసేపు ఆలోచించి, "ఆ....నేను చదివిన కథలన్నింటిలోనూ అనేకానేకమైన వృద్ధాశ్రమాలున్నయ్" అన్నాడు ఉపోద్ఘాతంగా.

"వెరీగుడ్ " అంది రామలక్ష్మి .

"ఇంకా.......అవన్నీ పిల్లలచే నిర్దాక్షిణ్యంగా బయటికి గెంటివేయబడ్డ నిర్భాగ్యులైన తల్లిదండ్రులతో, గూడుకట్టుకున్న వారి హృదయవేదనా, ఘనీభవించిన వారి కన్నీటిధారలతో నిండిపోయి ఉన్నాయ్" అన్నాడు గర్వంగా.

"ఎక్స........లెంట్ . ఇంకేమున్నాయ్" అంది ఎంకరేజింగ్ గా.

"పల్లెటూళ్ళలో రేపోమాపో కూలిపోవడానికి సిద్దంగాఉన్న పూరిగుడిసెల్లో కునారిల్లిపోతూ, మింగమెతుకులేని అస్థిపంజరాల్లాంటి అమ్మానాన్నలున్నారు. వాళ్ళ పిల్లలు మాత్రం పెద్దపెద్ద సాఫ్ట్వేర్ కంపెనీల్లో పనిచేస్తూ అమెరికాలోనో ఆస్ట్రేలియాలోనో ఉన్నారు" అన్నాడు రామేశం .

"వ్వా.......వ్ . సూ......పర్. ఇంకా" అంది రామలక్ష్మి ఆనందంగా.

"ఆ తల్లిదండ్రులందరూ దశాబ్దాలైనా మొహంచూపని తమ కొడుకుల్ని అనుక్షణం తలంచుకుంటూ, "మావోడీరోజొచ్చేత్తాడు, మమ్మల్ని ఇమానవెక్కించి అమ్రికాకి తీసుకెల్తాడంటూ" ఆకాశంలో ఎగిరే ప్రతీ విమానం వేపూ ఆశగా చూస్తూ ఉన్నారు" అన్నాడు రామేశం కూడా ఆనందంగా.

'వావ్'లూ 'సూపర్లూ' అయిపోయాయి గనుక ఇంగ్లీషులో ఇంకేమనాలో తెలీక, "అ.....బ్బ అద్ద.....రగొట్టేసారండీ. ఇంకా" అంది రామలక్ష్మి భర్తవేపు ఆరాధనగా చూస్తూ.

"ఇంకా అంటే.... ఆ! చా......లా కథల్నిండా దుష్యంతుడ్నీ, దుశ్శాసనుడ్నీ దేవుళ్లనిపించే దుర్మార్గులైన 'మృగాళ్ళూ' వారి మాయమాటలకి మరులుగొని, సర్వస్వాన్నీ సమర్పించి దగాపడిన అభంశుభం తెలియని అతివలూ వారి కన్నీటిగాథలూ ఉన్నాయ్" అన్నాడు రచయితలకి సహజంగాఉండే భావోద్వేగానికి లోనౌతూ.

"కథలగురించి చాలుగాని సీరియల్స్ గురించి చెప్పండిప్పుడు" అంది భార్యామణి పులకించిపోతూ.

"సీరియల్స్ లో ఏముందీ. అందం అరంగుళం కూడా జారని "సూపర్ గ్లామర్" అత్తగార్లున్నారు వాటినిండా" అన్నాడు భార్యమణీవేపు చిలిపిగా చూస్తూ.

"అయితే ఇన్నిరోజులూ అవే చూస్తున్నారన్నమాట నోరెళ్ళబెట్టుకొని" అంటూ బుంగమూతి పెట్టింది యాభైఅయిదేళ్ళ రామలక్ష్మి .

"అబ్బెబ్బే. బట్టతలలూ బానకడుపులూ వేసుకొని ఆ అత్తల కొంగుచాటునుండి తొంగిచూసే ధైర్యంగాళ్ళని, అదే వాళ్ళభర్తల్ని కూడా చూసేనుకదా" అన్నాడు డామేజికంట్రోల్ మోడ్లోకి వెళ్ళిపోతూ.

"ఇంకా" అడిగింది అయినా మూడ్ లోకి రాని రామలక్ష్మి .

"ఇంకా అంటే" అంటూ బుర్ర గోక్కొని, "ఆ.... ఆ అత్తల ఆగడాల్ని చీల్చి చెండాడే ఝాన్సీ లక్ష్మీభాయీ, రాణీ రుద్రమదేవుల్లాంటి కోడళ్ళూ....." రామేశం మాట పూర్తికానియ్యలేదు. ముద్దుల్తో ముంచెత్తేసింది మూడ్ లో కొచ్చేసిన రామలక్ష్మి .

"చాలండీ చాలు. ఇంకేమీ చెప్పక్కరలేదు. మీరు రచయితలనాడీ పాఠకులనాడీ ఒడిసిపట్టేసారండీ. మీరు కత్తుల్లాంటి కథలూ నాణ్యమైన నవలలూ రాయడం అవి పత్రికల్లో ప్రచురింపబడడం మాత్రమేకాక టీవీ సీరియల్స్ గా కూడా రావడం ఖాయం. రాకపోతే నన్నడగండి. ఈరోజే రాయడం మొదలుపెట్టండి. ఏకాదశి......మంచిరోజు కూడాను" అంది ఉత్సాహంగా మెటికలు విరుస్తూ.

--00--

అలా ఆ ఏకాదశిరోజున తెలుగుసాహిత్యవినీలాకాశంలో ఒక ధృవతార ఉదయించింది. ఉదయించి ఉజ్వలంగా ప్రకాశిస్తోంది. తెలుగుసాహితీఉద్యానవనంలో పరిమళపుష్పాలు పూయిస్తోంది. సాహితీసౌరభాలు వెదజల్లే ఆసాహిత్యకుసుమాలు పాఠకలోకాన్ని ఆనందసాగరంలో ఓలలాడిస్తున్నాయి, ఉర్రూతలూగిస్తున్నాయి. తెలుగుసాహిత్యాన్ని సుసంపన్నం చేస్తున్నాయి. తననమితంగా ఆరాధించే పాఠకుల్ని అలరించే బృహత్ప్రయత్నంలో ధృవతార అలుపెరుగని సాహితీకృషీవలులయ్యేరు. దశాబ్దకాలంగా నిర్విరామంగా సాహితీసేద్యం చేస్తూనేఉన్నారు. చేస్తూ తరిస్తూనేఉన్నారు. పాఠకుల్ని అలరిస్తూనే ఉన్నారు.

(ఇదే 'పిపీలికం' పేరుతో 'ఆణిముత్యం' లాంటి కథ రాసిన నాఅభిమాన రచయితా, ఆరాధ్యదైవం...శ్రీ రావిశాస్త్రిగారికి క్షమాపణలతో)

Click here to share your comments on this story